

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 515/2022-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Petra Molnára a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Stavebného bytového družstva I, Košice**, Vojenská 14, Košice, IČO 31661734, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou HUSAR AND PARTNERS S. R. O., Vojenská 14, Košice, IČO 53 519 141, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ivan Husár, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 11 Co 6/2019 z 12. februára 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Cdo 195/2020 z 28. júla 2022 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **prijíma** na ďalšie konanie v časti, v ktorej sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Cdo 195/2020 z 28. júla 2022.
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 11 Co 6/2019 z 12. februára 2020 **nevýhovuje**.
3. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 6/2019 z 12. februára 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 9 Cdo 195/2020 z 28. júla 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“ alebo spoločne „napadnuté rozhodnutia“).

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil, vec vrátil krajskému súdu a najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a tiež navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

2. Sťažovateľka (ďalej aj „SBD“) sa v procesnom postavení žalobkyne domáhala žalobou podanou na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) určenia vlastníckeho práva k nebytovému priestoru, ktorý sa nachádza v bytovom dome zapísanom na [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] (ďalej len „bytový dom“).

Sťažovateľka, resp. jej právny predchodca bol stavebníkom označeného bytového domu s družstevnými bytmi (dnes na ulici [REDAKOVANÉ]). Pred výstavbou družstevných bytov bola najprv realizovaná výstavba občianskej vybavenosti – tzv. podsadenky zo strany štátu. V rámci tejto podsadenky bol pod družstevnými bytmi vybudovaný nebytový priestor – obchod. Po dostavbe na základe hospodárskej zmluvy prešlo vlastnícke právo bytového domu na SBD.

To, že v rámci tzv. podsadenky je nebytový priestor, vyplýva z kolaudačného rozhodnutia Obvodného národného výboru, odboru výstavby, ÚPaA Košice I č. k. 4776/85-Kv zo 16. júla 1985. Nebytový priestor však nie je do dnešného dňa evidovaný na liste vlastníctva. K danej situácii došlo tak, že pred prvým prevodom družstevného bytu bol celý bytový dom evidovaný ako stavba so súpisným číslom bez toho, aby táto bola rozčlenená na jednotlivé byty a nebytový priestor. Pri zápise prevodu prvého bytu sa situácia zmenila a jednotlivé byty boli zaevidované v katastrálnom operáte. Na nebytový priestor sa „pozabudlo“. Súčasťou zmlúv o prevode vlastníctva aj ďalších bytov bola grafická časť, ktorá rovnako nezobrazovala nebytový priestor ako samostatnú priestorovú jednotku.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 25 C 80/2013 z 12. mája 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu v celom rozsahu zamietol. Okresný súd rozsudok odôvodnil tým, že nebytový priestor pri prevode bytov nebol evidovaný na liste vlastníctva a ani z grafického znázornenia prízemnia bytového domu nevyplýva, že je tam nebytový priestor. Nebytový priestor je podľa okresného súdu súčasťou hlavnej veci, a preto ani v zmluvách o prevode družstevných bytov nemuselo byť uvedené, že predmetom prevodu je aj nebytový priestor, pretože tento bol predmetom prevodu ako súčasť hlavnej veci (§ 120 Občianskeho zákonníka).

4. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom prvoinštančné rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Z dokladov tvoriacich súčasť spisu v prejednávanej veci vyplýva, že na liste vlastníctva... nie je zapísaný a ani v čase uzatvárania kúpnopredajných zmlúv k jednotlivým družstevným bytom nebol zapísaný žiaden oddelený nebytový priestor. Žalobca ako predávajúci v súlade s ust. § 5 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. pripojil k prvej zmluve o prevode vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v dome grafický náčrt, resp. situačný plán, s vyznačením jednotlivých bytov a nebytových priestorov v dome. Z tohto nevyplýva, aby v bytovom dome bol v čase prechodu vlastníckeho práva k bytom taký nebytový priestor, na ktorý žalobca poukazuje. V prejednávanej veci je podľa názoru odvolacieho súdu

podstatné, že predávajúcim bol žalobca, ktorý zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu koncipoval a preto aj zodpovedal za obsah zmluvy a dokladov tvoriacich jej neoddeliteľnú súčasť, už aj vzhľadom na svoj odborný personál, ktorý ich pripravoval. Súčasťou zmluvy bol aj situačný plán, teda grafický náčrt, podľa ktorého neexistoval v čase uzatvárania zmlúv v bytovom dome taký nebytový priestor, na aký poukazuje žalobca. Vzhľadom na koreláciu medzi obsahom zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu a k nej pripojenému grafickému náčrtu nemožno mať pochýb, že na jednotlivých vlastníkov bytov bol v podiele podľa jednotlivých zmlúv prevedený predávajúcim spolu s bytmi aj sporný nebytový priestor ako časť bytového domu. Odvolací súd nepopiera, že žalobca previedol tento nebytový priestor na vlastníkov bytov v dôsledku odborného zlyhania svojich, za prípravu zmlúv zodpovedných zamestnancov... Odhliadnuc od toho, ako súd vyhodnotil charakter sporného priestoru (súčasť veci podľa § 120 OZ) za situácie, keď tento nebol osobitne vyznačený na liste vlastníctva, ani na grafickej prílohe zmluvy o prevode bytov, žalobca ho ako predchádzajúci vlastník, nikým nenútený, nie v tiesni, dobrovoľne previedol aj túto časť bytového domu na dobromyseľných kupujúcich. Jeho následný názor, že k tomu nemalo dôjsť, pretože ho nechcel predať, nemôže nič zmeniť na riadnom a platnom uzavretí zmlúv o prevode bytov a nebytových priestorov vrátane aj sporného priestoru. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na znenie § 49a OZ, podľa ktorého právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. A contrario v prejednávanej veci to znamená, že medzi predávajúcim družstvom a kupujúcimi bytov boli uzavreté platné zmluvy o predaji aj nebytového priestoru ako určitej časti bytového domu, pretože aj keď družstvo tvrdí, že predmetom kúpy nemali byť aj tieto priestory, omyl družstva pri predaji žiadnym spôsobom nevyvolali kupujúci, o jeho existencii nevedeli a vzhľadom na okolnosti uzatvárania zmlúv ani nemohli vedieť. Zákonom predpokladaným spôsobom došlo tak u žalovaných k nadobudnutiu vlastníckeho práva k bytu a k podielovému spoluvlastníctvu sporného priestoru.“

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odôvodnila porušením § 382 CSP, keďže odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu, ale z iného právneho dôvodu bez toho, aby sťažovateľke poskytol priestor na vyjadrenie. Rozsudok krajského súdu považovala sťažovateľka tiež za arbitrárny vzhľadom na to, že krajský súd sa nevysporiadal s otázkou, na základe akej právnej skutočnosti stratil sporný priestor charakter nebytového priestoru napriek existujúcemu kolaudačnému rozhodnutiu, (i) a zároveň krajský súd nedal odpoveď na to, prečo neposúdil uzavreté zmluvy za čiastočne neplatné, a to v časti prevodu nebytového priestoru na žalovaných (ii).

V rámci podaného dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP sťažovateľka naformulovala tieto právne otázky:

- *«Môže priestor, ktorý bol skolaudovaný ako nebytový priestor stratiť povahu nebytového priestoru a mať povahu spoločnej časti bytového domu z dôvodu jeho nezapísania do katastra nehnuteľností (ďalej len „prvá dovolacia otázka“)*

- či zmluvami o prevode vlastníctva družstevných bytov v bytovom dome mohlo platne dôjsť k prevodu nebytového priestoru, ktorý sa v bytovom dome nachádza, avšak nebol v čase prevodu na LV, na ktorom je evidovaný bytový dom zapísaný na žalovaných (prípadne ich právnych predchodcov), a to na základe toho, že prílohou zmlúv o prevode bytov do vlastníctva bol grafický náčrt podlažia, kde sa nachádza tento priestor a v zmluvách a grafickej prílohe nie je uvedené, že predmetom prevodu nebytový priestor nie je (ďalej len „druhá dovolacia otázka“)

- ... je možné, aby došlo k platnému prevodu vlastníckeho práva k nebytovému priestoru, ktorý nie je zapísaný na LV zmluvami o prevode družstevných bytov, ktoré sa nachádzajú v tom istom bytovom dome a to v časti prevodu podielu na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu, ak v zmluvách nie je uvedené, že predmetom prevodu nie je na LV nezapísaný nebytový priestor (ďalej len „tretia dovolacia otázka“).»

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol. Vo vzťahu k námietke o porušení § 382 CSP najvyšší súd uviedol, že rozhodujúcim pre posúdenie bolo, o aký priestor ide a v koho je vlastníctve, a preto „... žalobca tak mohol očakávať, že odvolací súd bude v rámci odvolacieho prieskumu posudzovať charakter daných priestorov a ich vlastníctva, a preto rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemôže byť ani prekvapujúce a ani nečakané. Žalobca mohol očakávať a predvídať ako rozhodne odvolací súd. Odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie prekvapivo na úplne novom právnom posúdení. Odvolací súd (aplikujúc ustanovenia zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov) zaujal iný právny záver ako súd prvej inštancie, keď v rozhodnutí dospel k záveru, že medzi predávajúcim družstvom a kupujúcimi bytov boli uzavreté platné zmluvy o predaji aj sporného priestoru ako určitej časti bytového domu...“. Vo vzťahu k namietanému nedostatočnému odôvodneniu odvolacieho rozhodnutia najvyšší súd konštatoval, že obsah spisu neopodstatňuje také tvrdenie. Uvedený záver najvyšší súd zdôraznil tým, že: „... odvolací súd v rozhodnutí dospel k záveru, že medzi predávajúcim družstvom a kupujúcimi bytov boli uzavreté platné zmluvy o predaji aj sporného priestoru ako určitej časti bytového domu, čím zákonom predpokladaným spôsobom došlo u žalovaných k nadobudnutiu vlastníckeho práva k bytu a k podielovému spoluvlastníctvu sporného priestoru, preto akékoľvek úvahy a argumenty ohľadom prevodu vlastníckeho práva k nebytovému priestoru a prípadnej neplatnosti právneho úkonu týkajúceho sa prevodu nebytového priestoru, by boli vzhľadom na prijaté závery súdu nadbytočnými a nepodstatnými.“

Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 CSP najvyšší súd okrem iného z teoretického hľadiska uviedol, že pokiaľ niektorý zákon podmieňuje vznik určitého nároku kumulatívnym splnením viacerých predpokladov, súd žalobe vyhovie iba vtedy, keď sú dané všetky zákonom stanovené predpoklady vzniku nároku, inak žalobu zamietne. Pokiaľ súd žalobe uplatňujúcej taký nárok vyhovie, pre úspech dovolania žalovaného stačí, ak v procesne prípustnom dovolaní dôvodne spochybní správnosť riešenia právnej otázky o čo aj len jednom z viacerých nárokov. Iná situácia ale nastáva, keď súd žalobu o takomto nároku zamietne. Žalobca vtedy ako dovolateľ dosiahne v dovolacom konaní úspech, len ak opodstatnene spochybní správnosť riešenia buď tej jedinej právnej otázky, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, alebo súčasne všetkých tých otázok, na riešení ktorých spočívalo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. V odôvodnení napadnutého

uznesenia najvyšší súd konštatoval, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na tom, že sporný priestor bol určitou časťou bytového domu, zmluvy o predaji boli platné aj v časti o spornom priestore a na základe zmlúv došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva k bytu a podielovému spoluvlastníctvu sporného priestoru žalovanými.

Po takom ustálení podstaty rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd vo vzťahu k prvej dovolacej otázke (či priestor skolaudovaný ako nebytový môže mať povahu spoločnej časti bytového domu) v nadväznosti na dovolanie uplatnené podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP konštatoval, že od tejto otázky rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo.

Vo vzťahu k 2. a 3. dovolacej otázke v nadväznosti na dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že odvolací súd tieto otázky neriešil, preto na nich nezáviselo rozhodnutie krajského súdu. Navyiac, otázky, tak ako ich sťažovateľka v dovolaní prezentovala, považoval najvyšší súd za všeobecne formulované a v danom prípade majúce len akademickú povahu, ktorých zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu.

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti prezentovala sťažnostnú argumentáciu v nadväznosti na jednotlivé časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktoré považuje za extrémne nespravodlivé, takto:

7.1. Odôvodnenie najvyššieho súdu k námietke o nedodržaní postupu podľa § 382 CSP považuje sťažovateľka za vnútorne rozporné a ústavne neobhájiteľné. V tejto súvislosti argumentovala: *„... odvolací súd na rozdiel od súdu I. inštancie, ktorý jasne konštatoval, že sporný priestor je nebytovým priestorom zaujal právny záver, že išlo o určitú časť bytového domu, pričom takýto pojem platné právo nepozná a nie je zrejmé, čo tým odvolací súd chcel povedať, teda nie je zrejmé či priestor posúdil identicky ako súd I. inštancie za nebytový priestor alebo spoločné časti a zariadenia bytového domu a súčasne odlišne právne posudzoval vec nakoľko uviedol, že došlo k platnému uzavretiu zmlúv pretože údajne obsahovali zákonom predpísané náležitosti (teda nie to, že išlo o súčasť veci, a preto v zmluvách tento predmet prevodu nemusel byť určený a vymedzený). Právne posúdenie odvolacieho súdu teda bolo odlišné od posúdenia súdu I. inštancie, ktorý vec odôvodňoval odlišne. K odlišnému právnemu posúdeniu sa však sťažovateľ nemal možnosť vyjadriť.“*

7.2. Sťažovateľka kritizovala odôvodnenie najvyššieho súdu, ktorý sa stotožnil so záverom odvolacieho súdu v tom, že sporný priestor považoval krajský súd za „určitú časť“ bytového domu. S týmto odôvodnením nesúhlasila, pretože platné právo nepozná pojem „určitá časť“ bytového domu, a teda nie je absolútne jasné, čo uvedeným pojmom chcel odvolací súd deklarovať, a to všetko za situácie, keď súd prvej inštancie posudzoval uvedený priestor ako nebytový. Sťažovateľka tiež poukázala na bod 23 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom sám odvolací súd uviedol, že predmetom konania bola okrem iného sporná povaha priestorov. Napriek tomu, že sťažovateľka od počiatku konania poukazovala na kolaudačné rozhodnutie, ktoré sporné nebolo, a tvrdila, že zmluvy neobsahovali náležitosti podľa § 5 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona o vlastníctve bytov“), teda sú v časti

sporného prevodu neplatné pre rozpor s § 37 a 39 Občianskeho zákonníka, všeobecné súdy – vrátane najvyššieho súdu, sa touto argumentáciou nezaoberali.

7.3. Odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu v časti odmietnutia dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP považuje sťažovateľka za ústavne neakceptovateľné a formalistické. Podľa názoru sťažovateľky dovolacie otázky boli právne riadne vymedzené napriek tomu, že ich formulovanie bolo s ohľadom na nezrozumiteľnosť a kvalitu rozhodnutia odvolacieho súdu do značnej miery problematické.

7.4. Napokon sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentovala tým, že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu je vnútorne protirečivé. Prvá dovolacia otázka sa týkala povahy daných priestorov, preto je *„úplne nepochopiteľné, vnútorne protirečivé a arbitrárne“*, ak následne dovolací súd (v bode 43 odôvodnenia napadnutého uznesenia) konštatuje, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na posúdení, či môže priestor skolaudovaný ako nebytový priestor stratiť povahu takéhoto priestoru a nadobudnúť povahu spoločnej časti bytového domu z dôvodu jeho nezapísania do katastra nehnuteľností. Pokiaľ krajský súd aj dovolací súd predpokladali, že medzi stranami boli platne uzavreté zmluvy o predaji bytov, *„Nutne teda musel odvolací súd posudzovať aj otázku spornosti povahy daných priestorov a ak došiel k tomu, že ide o časť bytového domu, tak musel zrejme dospieť k záveru, že sa o nebytový priestor nejedná, ale ide o spoločné časti a priestory bytového domu. Prípadne sa odvolací súd uvedenou základnou otázkou nezaoberal, ale v takom prípade ide o arbitrárne rozhodnutie... dovolací dôvod podľa § 420 písm. f)...“*.

Pri druhej a tretej dovolacej otázke (otázky platnosti zmlúv o prevode) je úplne nepochopiteľné, vnútorne protirečivé a arbitrárne, ak dovolací súd sám uvádza, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že došlo k uzavretiu platných zmlúv medzi sťažovateľkou a kupujúcimi, a následne dovolací súd v bode 45 odôvodnenia konštatuje, že sa sťažovateľkou nastolené dovolacie otázky netýkali takých záverov, na ktorých spočíva napadnuté rozhodnutie a že uvedené otázky majú akademickú povahu a sú všeobecné.

7.5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazom na § 124 zákona o ústavnom súde napadla aj rozsudok krajského súdu, ktorý rovnako považuje za arbitrárny a ústavne neudržateľný. Ak krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že sporný priestor je časť bytového domu, odôvodnil rozhodnutie nezákonným, nejasným a nezrozumiteľným pojmom. Sťažovateľka, poukazujúc na náležitosti zmluvy vyplývajúce z § 5 ods. 1 písm. a) a b) zákona o vlastníctve bytov, je toho názoru, že zmluvy o prevode vlastníctva nemohli byť platnými právnymi úkonmi v časti tvrdeného prevodu vlastníctva nebytového priestoru.

Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti ešte uviedla: *„Predmetom prevodu je to, čo je zadané v zmluve o prevode ako predmet prevodu a predmetom prevodu nemohol byť nebytový priestor, ktorý sa nachádza v bytovom dome iba z dôvodu, že ho žalobca z prevodu nevylúčil. Uvedený názor odporuje okrem platnej právnej úpravy (viď § 5 Zákona o vlastníctve bytov) aj základom formálnej logiky a podľa sťažovateľa predstavuje aj zjavné ohýbanie práva. Navyše je takto určený predmet prevodu (predmetom prevodu je všetko čo sa v bytovom dome nachádza, nakoľko to sťažovateľ výslovne nevylúčil) aj v rozpore s určitosťou predmetu prevodu.“*

7.6. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhla odloženie vykonateľnosti rozsudku krajského súdu. Návrh odôvodnila poukazom na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 40 C 82/2011, v ktorom sa žalobcovia (v konaní napadnutom pred ústavným súdom žalovaní) domáhajú

od sťažovateľky vypratania nebytového priestoru a vydania bezdôvodného obohatenia v sume 88 630,80 eur s príslušenstvom. V uvedenom konaní nateraz okresný súd uložil sťažovateľke povinnosť vypratať nebytový priestor, proti ktorej podala odvolanie. V prípade, ak nedôjde k odkladu vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, je možné očakávať, že aj pri zrušení rozhodnutia dovolacieho súdu tento o podanom dovolaní rozhodne až po dlhšej dobe a v danej dobe už sťažovateľka bude zaviazaná právoplatným rozsudkom na úhradu bezdôvodného obohatenia a na povinnosť vypratať nebytový priestor. Bez odkladu vykonateľnosti tak sťažovateľke hrozí závažná ujma.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a ods. 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému rozsudku krajského súdu:

9. Pokiaľ ide o časť námietok obsiahnutých v ústavnej sťažnosti sťažovateľky smerujúcich proti rozsudku krajského súdu, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). Vychádzajúc z tejto judikatúry vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa rozsudku krajského súdu, ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

10. Sťažovateľka disponovala možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení krajského súdu v odvolacom konaní prostredníctvom podania dovolania, túto možnosť aj využila, pričom ochranu všetkým jej označeným právam bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť najvyšší súd, ktorému patrilo rozhodovanie o riadne podanom dovolaní. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľky uplatnené proti označenému rozhodnutiu krajského súdu, preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (výrok 3).

II.2. K namietanému uzneseniu najvyššieho súdu:

11. Predmetom tejto časti ústavnej sťažnosti sú tvrdenia o nesprávnom posúdení prípustnosti dovolania, nedostatočnej odôvodnenosti napadnutého uznesenia a nesprávnym právnym posúdením veci najvyšším súdom, čo zakladá porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný

súd sa v prvom rade zaoberal námietkou nesprávneho posúdenia prípustnosti dovolania najvyšším súdom. Potvrdenie záveru o nesprávnom posúdení prípustnosti dovolania je totiž nevyhnutným predpokladom pre ústavnoprávny prieskum ďalších námietok uplatnených v ústavnej sťažnosti.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 39, § 43 a § 123) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Ústavný súd zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu (výrok 1), pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej, a preto ústavnú sťažnosť v uvedenej časti prijal na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

II.3. K návrhu na odklad vykonateľnosti:

14. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

15. Ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a dospel k záveru, že tento návrh nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom, avšak sťažovateľke sa nepodarilo osvedčiť hrozbu závažnej ujmy. Sťažovateľka odôvodňovala návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku iným prebiehajúcim konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 40 C 82/2021, v ktorom sa žalobcovia od sťažovateľky domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia a vypratania nehnuteľnosti. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 164 CSP, ktorý umožňuje fakultatívne prerušenie konania. Keďže sťažovateľka disponuje relevantnými procesnými prostriedkami využiteľnými v prebiehajúcim konaní, ako aj s ohľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu, ústavný súd nevyhovел návrhu na odklad vykonateľnosti (výrok 2).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu